

“आपले मंडळ”

Maharashtra Mandal of Detroit

सोनेहबंध

एप्रिल २०१४

जय नाम संवत्सर, वैत्र शुद्ध प्रतिपदा
श्री शालिवाहन शके १९३६ वर्षारंभ
“गुढीपाडवा”

सचिन
तेंडुलकर
विशेष

सोनेरी सूर्याची सोनेरी किरणं,
सोनेरी किरणांचा सोनेरी दिवस,
सोनेरी दिवसाच्या सोनेरी घटिका,
गुढी पाडव्याच्या सोनेरी शुभेच्छा!

स्थलांतर
विषेशांक

* युथ कॉर्नर,
* चवीनं खाणार त्याला...
* ललित
आणि बरंच काही...

अंक १

STIMULUS REFINANCE

UNDER THE OBAMA STIMULUS PLAN

LOANS
AVAILABLE
IN MOST
STATES!

Purchase
Loans
Available

Primary Home
and Investment
Property

Minimizing Cost,
Maximizing Investment

Sistar Mortgage

SPECIALIZES IN

- * RESIDENTIAL FHA FINANCING
- * SELF-EMPLOYED LOANS
- * CONFORMING RATES
- * CASH-OUT REFINANCE
- * INVESTMENT PROPERTY LOANS
- * JUMBO LOANS

IF YOU WERE UNABLE TO REFINANCE
BECAUSE YOUR HOME HAS LOST VALUE,
NOW IS THE TIME TO ACT!

Great Rates
on 5/1, 7/1 &
10/1 ARMs

Now Hiring Qualified
Loan Officers

We Deliver What We Promise

CONTACT RAJEEV GANDHI TODAY!

877-SI-FUNDING · (877-743-8634)

RAJEEV.GANDHI@SISTARMORTGAGE.COM

WWW.SISTARMORTGAGE.COM

महाराष्ट्र मंडळ, डेट्रॉइट

एकमेका साहज कर, अवघे धरू सुबंध

या अंकात

महाराष्ट्र मंडळ, डेट्रॉइट

एकमेका साहज कर, अवघे धरू सुबंध

Electronic version available on www.mmddet.org

President's Message ५

स्थलांतर विषेशांक

नाते कुण्या जगाशी ६

भारत ते अमेरिका ६० च्या दशकात... ७

अमेरिकेत पहिल्यांदा पाऊल ठेवल्यानंतरचे माझे अनुभव १२

सचिन तेंडुलकर विशेष

Let's celebrate Tendulkar for the right reasons १६

ललित लेखन

हिमालयातील चढर ट्रेक: आरंभ १८

पाहिले न मी मला २३

नव-विचार २३

Generation Gap?...Generation Bridge २५

माझ्या गोव्याच्या घरात २७

युथ कॉर्नर

Song, My Family and Me २८

ओळख मित्रांची

ओळख मित्रांची : श्री. व सौ. केळकर ३४

चवीनं खाणार त्याला...

Authentic Kashmiri "Dum Aloo" Recipe ३६

मसूर कोपता इन ग्रीन ब्रेव्ही ३८

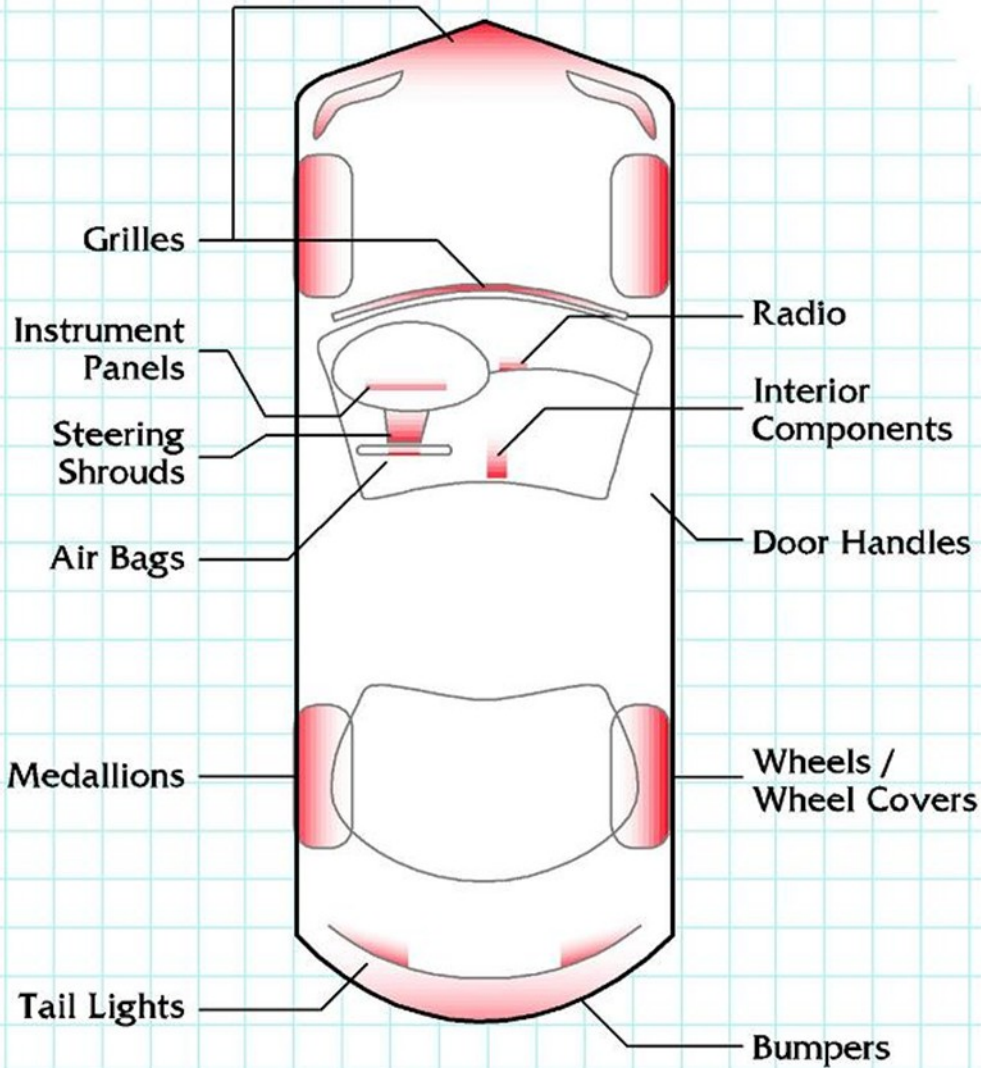
मुखपृष्ठ, आणि अंक सजावट : उर्मिला बिळगी

संपादन : मुकुल अत्रे

संपादकीय सूचना: लेखकांना, चित्रकारांना आणि संपादकांना संपूर्ण मतस्वातंत्र्य देण्यात आले आहे. लेखातून व चित्रातून व्यक्त झालेल्या मतांशी संपादक किंवा आपण सर्व सहमत असूच असे नाही; तेव्हा आपण हा अंक केवळ "मनोरंजनासाठी" आहे अशी अपेक्षा ठेवूनच वाचावा, ही विनंती!

Manufacturers of Interior & Exterior Automotive Coatings

One Company. One Solution

The Future of Coatings

15169 Northville Rd. • Plymouth, MI 48170 • 734-420-0101 • Fax: 734-420-3210
www.dhakeindustries.com

President's Message

Namaskar Mandali,

Wishing you all a very happy new year!!! Gudhi Padwa also marks the return of much awaited spring and warm weather, so let's come together on April 5th to celebrate this day with songs and dances from across India, during the Padwa program '**Saptarang**'.

We have completed the first quarter and before we could realize, we have completed 7 successful events. Thank you for your continued support and participation; it is what makes all these programs successful as well as gratifying for us as a committee. Of course, none of this would have been possible without the endless efforts of all the committee members and volunteers.

We started off this year with a great '**Volunteering**' initiative. The event was a great success, well attended by people of all ages. The *Natyagandhar* team gave us a tremendous show of '**Moruchi Maushi**' as part of the Sankrant event and we couldn't have asked for a better start for the year.

With temperatures falling rapidly, we organized quick succession of sporting and entertainment events starting with the '**Carrom**' tournament. Due to the tremendous response from people, we moved it to Troy Community Center. The event lasted more than 7 hours and needless to say that it was a big hit. More than 40 kids joined the fun, during the '**Kids' Night out**' capping off a great February.

The month of March was filled with events. The month started with the screening of an award winning Marathi movie '**Pituroon**' at AMC Southfield. With more than 200 people attending this show, we set the tone for future movie screenings. This was followed by a wondrous musical program of '**Smt. Anuradha Marathe**'. Not only did she perform some of best Hindi and Marathi songs but she enthralled the audience with anecdotal references of her experiences with different music directors.

This year, we also broke ground on a new initiative, targeted towards the next generation. With the launch of '**Marathi Shala**', we are not only teaching the Marathi language but instilling a sense of Marathi culture. Launching this school at two places simultaneously helped us reach more than 65 kids. The credit goes to all the teachers, volunteers and organizers of Shala.

Keeping in mind the growing size of our Mandal, we are making a conscious effort to build the structure to support this growth. You will notice many changes on the website that were specifically made to improve user experience and usability. We have also introduced a test environment for the website that allows us to test any changes before being launched thus improving the stability of the system. Changes will also be visible during the day of the program with a renewed focus on improving the registration process and streamlining other aspects like logistics, marketing, etc. Some of these changes may not be explicitly visible but should result in providing all of you with a seamless experience.

The last three months have been a unique experience for me. It was filled with anxiety, excitement, gratification and finally pride. It is heartening to see so many people coming together to achieve something bigger than all of us. Having a team, that works tirelessly to provide the best programs and distinctive experiences, fills us with a sense of pride of not just being Marathi but being in Detroit. It's only here that we find this truly one-of-kind mix of youth, experience, ability and willingness to explore new frontiers. We are truly lucky to be a part of this Mandal and I feel blessed to get an opportunity to serve all of you as the president.

Lastly, we are always open for suggestions and I would be happy to hear your experiences and feedback on how we are doing. Please feel free to email me at shardul.athalye@mmdet.org to share your thoughts.

With Regards,
Shardul Athalye

नाते कुण्या जगाशी

- अमित श्री. देशपांडे

"ओ सर, ४
खुर्च्या धरून
ठेवा, धन्या,
पिंगळ्या वगरे
येतच आहेत.
मी ऑर्डर देऊन
आलो". अशी
ऑर्डर देऊन हा

समज. तब्बल \$२ तिकिट
असलेल्या चित्रपटगृहात गेलो.
अमेरिकेतील माझा पहिला चित्रपट
म्हणजे "अमेरिकन पाय". आता
वस्तुतः त्या चित्रपटाने सुरुवात
होणे म्हणजे सोनाराने कान
टोचण्यासारखेच होते. पण ज्याचे
कान टोचले जातात त्याचे काय
होते, याचा कुणी विचार केलाय?
नाही नाही! अगदीच काही अडचण
नव्हती, पण चित्रपटगृहात एक
गम्मत झाली. आम्ही साधारण १६
जण गेलो होतो, आणि खुर्च्यावर
बसताना काहीतरी घडले आणि
माझ्या एका बाजूला आरती तर
दुसऱ्याबाजूला उमा शुभश्री बसले
होते. दोघीजणी जवळ जवळ दोन
वर्षांपासून अमेरिकेत वास्तव्याला
होत्या... एकाच 'batch' च्या. येथे
रुळल्या होत्या. बरं येथे एक
सांगणे गरजेचे आहे, की "उमा
शुभश्री" मधील "उमा" हे नाव
नसून, वाक्या गणिक साधारणपणे
३ वेळा वापरला जाणारा "उ मा"
हा शब्दप्रयोग होय. म्हणुन मीच
तिला आल्या आल्या "उमा शुभश्री"
हे नाव ठेवले होते... आणि ते
प्रचलित देखील झाले होते.
थोडक्यात काय? नावे ठेवण्या
इतकी ओळख झाली होती. तर,
बसलो गप्पा मारत, चित्रपट सुरु
व्हायच्या आधी. एक दोन वेळा
विचारले मी जागा बदलायची आहे

"May I join you boys for lunch?"
मी आणि शोबुज युनियन
स्टेशनमध्ये खात बसलो असताना,
आमच्या मागून या प्रश्न आला.
आवाज परिचित, पण अनपेक्षित
होता. आणि म्हणूनच आम्ही
एकमेकांकडे बघितले आणि त - त
- प - प करत "of course, sure"
असे काहीसे पुटपुटलो. प्रत्यक्ष
आमचे प्रोफेसर आम्हाला विचारीत
होते की, बाबांनो मी तुमच्या
बरोबर जेवायला बसू काय?
अमेरिकेतील अनेक अनुभवांपैकी हा
विशेष लक्षात राहिलेला. आज या
गोष्टीचे वावगे वाटत नाही. पण
जानेवारी २००१ मध्ये याची सवय
नव्हती. नुकतेच कुठे आम्ही
स्थिरावलो होतो. आणि प्रोफेसर
बरोबर लंच म्हणजे जरा अतीच
होते. या आधीचा अनुभव म्हणजे
मी VIT मध्ये शिक्षक असताना,
कॅण्टीन मध्ये बसलो असताना,
मेघराज (खरेतर त्याला
मेघगर्जनाच म्हणायला हवे) वदला,

इसम अण्णाला ऑर्डर द्यायला
निघून गेला. पण येथे, खुद्द एक
नामवंत प्रोफेसर, जो गेली ३०-४०
वर्षे वेगळ्याच दर्जाचे संशोधन
करत आहे, अशी व्यक्ती आमच्या
सारख्या मुलांबरोबर, हातात
खाण्याचा ट्रे घेऊन आमचीच
परवानगी घेत आहे! आमच्या
बरोबर जेवायला बसायला.
सुरुवातीच्या काळातली तर अशा
प्रसंगांची एक शृंखलाच आहे.
"Fresh off the boat" एक प्रसंग.
डेटनमध्ये येउन २-३ आठवडेच
झाले असतील. तेथे १-२ वर्ष
आधीपासून असलेल्या मंडळीं
बरोबर आम्ही राहत होतो. एके
दिवशी त्यांनी चित्रपटाला जायचे
ठरवले. कुठला चित्रपट वगैरे
विचारण्याचा काहीही संबंध नव्हता.
आमच्या मताला काहीही किंमत
नव्हती, कारण गाड्या त्यांच्याकडे
होत्या. बरं, चित्रपट म्हटले की
चित्रपटगृहात जायचे, जो लागला
असेल तो बघायचा असा माझा

का म्हणून वगैरे, पण दोघीजणी, "no, its okay" असे म्हणाल्या. चित्रपट सुरु झाला आणि थोड्याच वेळात आरती आणि उमा शुभश्री एकमेकांना टाळ्या वगरे देऊ लागल्या. तोंड फाटे पर्यंत हसणे, दणादणा पाय आपटणे वगरे चालू होते दोघांचे. चित्रपट कमाल होता, पण एवढ्या सूचक विनोदांना मी अजून सरावलो नव्हतो. बरं, या अवघड परिस्थितीतून सुटका मध्यांतराला होईल, असा माझा पक्का विश्वास होता. पण मध्यांतर आलेच नाही. मला शंका यायला लागली होती की त्या दोघींनी माझ्या विरुद्ध कट केला असावा. बरं, आता एवढे सगळे घडल्यावर एखादी व्यक्ती गप्प बसेल की नाही? हो... पण (आगाऊ) "उमा शुभश्री" कशी गप्प बसेल? घरी गेल्यावर सगळे गप्पा मारत बसलो असता ती म्हणालीच, "बेचारा अमित! उसके एक तरफ मैं थी और दुसरी तरफ आरती. बेचारे कि हालत बुरी थी! क्यों अमित, तुम इतने awkward क्यों थे?" आता मी एवढा का अवघडलो होतो, हे विचारणे म्हणजे निव्वळ दुष्टपणा होता!! पण नंतर मला कळले, की "उमा शुभश्री" नाव ठेवल्याबद्दल हा "tax" मी भरत होतो!

सगळ्याच आठवणी काही रंगतदार नसतात. एकादा प्रसंग फटफजिती म्हणून देखील लक्षात राहतो. अमेरिकेत आल्यावर मी माझ्या चुलत बहिणीकडे उतरलो होतो.

मिळालेल्या हजारो सूचनांपैकी एक महत्वाची सूचना म्हणजे, अंधोळ करताना पडदा ओढून घेणे. आता साधारणपणे काय घडले असेल याचा अंदाज लोकांना करता येईलच. पण खरी गम्मत वेगळीच आहे. अंधोळ संपवून, अंग पुसून मी बाथटब मधून पायपुसण्यावर पाय ठेवला आणि, पडदा न ओढता अंधोळ केल्याने काय होते याचा साक्षात्कार घडला. आणि ताईने तीन तीन वेळा का बजावले होते ते कळले. बोलणी टळावीत म्हणून मी माझ्याकडे त्या क्षणी होते नव्हते ते (अंगावरचे देखील) सगळे कपडे वापरून मोरी कोरडी करण्याचा प्रयत्न केला. तारांबळ उडणे म्हणजे नक्की काय होते, ते मला तेव्हा कळले. अर्थात मी जेवढे पाणी वापरले होते, त्या पुढे तेवढेसे कपडे काय पुरणार? म्हणून मी कपाटातले (अमेरिकेतील मोरीत देखील कपाटे असतात हे किती बरे आहे नाही?) ठेवणीतले टर्किश टॉवेल देखील वापरले. मोरी बरीच कोरडी झाली होती. आता प्रश्न होता पायपुसण्याचा. आणि तेवढ्यात ताईने दरवाजा ठोठावला आणि म्हणाली, "अम्त्या, बाथरूम वाळवून झाली असेल तर बाहेर ये आता!"

एखाद्या जागेबद्दलचे आपले मत, हे तेथे येणाऱ्या अनुभवांवर, तेथे भेटलेल्या व्यक्तींवर अवलंबून असते. अर्थात "birds of the same feathers" या न्यायाने आपल्याला

भेटणारे लोक आपणच शोधत असतो. आता बाबा सेहगल आवडणाऱ्या व्यक्तीबरोबर माझे जमूच शकत नाही. किंबहुना माझे मन जमूच देणार नाही. रोज सकाळी उठून बाबा सेहगलची गाणी कोण ऐकणार? आलेल्या सगळ्या अनुभवाचा संचय म्हणजेच आठवणी. १८ ऑगस्ट १९९९ रात्री १०:३० वाजता छत्रपती शिवाजी अंतरराष्ट्रीय विमानतळ - गेल्या वर्षभर चाललेल्या यज्ञाची सांगता होण्याचा तो क्षण. आयुष्यात पहिल्यांदाच विमान प्रवास करायला मिळणार आणि आपण चक्क अमेरिकेत असणार या विचारांमुळेच धांदल उडाली होती. आणि शेवटी गडबडीत तो क्षण आला आणि गेला. आई-बाबा-आणि लहान (धाकटा नाही, लहान) भाऊ हे त्या काचेच्या पलिकडे आणि मी काचेच्या अलिकडे. उत्साहात टाटा करून मी विमानाकडे जाण्याचे सोपस्कार सुरु केले, आणि शेवटी रात्री ११:३० वाजता सर्व अनोळखी लोकांमध्ये मी एकटा. तेव्हा त्या काचे पलिकडच्या माणसांची प्रतिमा डोळ्यासमोर नाचत होती, अजूनही नाचते. आम्हा सगळ्यांचीच आयुष्ये कायमची बदलवून टाकणारा तो क्षण म्हणजे अमेरिका आणि माझी मुळे यांच्यातील नाते आहे.! नाही... खरंय, अमेरिका बाकी सगळे काही असली, तरीही थोडीशी हळवी देखील आहे.

Does your bank truly understand your business?

When it comes to understanding your business, no other bank has more experience than Comerica Bank.

As one of the leading banks that actively support diversity in the workplace, we understand and appreciate the importance of respecting and embracing differences.

We've helped minority business owners succeed by providing more than just capital. We bring a unique understanding of the ongoing challenges facing today's business owners.

To find out how Comerica can help you achieve your financial goals, call **Sharon A. Widmann, Private Banking Vice President** at **248.442.9819**.

Comerica Bank

MEMBER FDIC. EQUAL OPPORTUNITY LENDER.

भारत ते अमेरिका ६० च्या दशकात...

- सुभाष केळकर

मी १९६७ साली, वयाच्या वीसाव्या वर्षी B.E. (Mech Engg) पास करून अमेरिकेला आलो. त्या काळी भारत सरकार जवळ फॉरेन एक्सचेंज मुळीच नसल्यामुळे प्रत्येक प्रवाश्याला फक्त ८ डॉलरचे एक्सचेंज मिळायचे ("अराऊंड द वर्ल्ड इन एट डॉलर्स" हे त्याकाळचे गाणे आठवतंय?).

येणार्या विद्यार्थ्यांची विशेष गर्दी नसल्यामुळे स्टूडंट विसा मिळायला काहीच त्रास मला झाला नाही. एवढेच नाही पण ज्या दिवशी मला विसा मिळाला त्या दिवशी माझ्याबरोबर ज्या १०-१२ दुसऱ्या विद्यार्थ्यांना विसा मिळाला होता त्या सर्वांना कॉन्सुल जनरलने त्याच्या मलबार हिल वरील फ्लॅट वर रात्री जेवायला बोलावले. उत्तम जेवणा बरोबर अमेरिकेतल्या स्टूडंट लाइफबद्दल बरीच माहितीसुद्धा आम्हाला त्या रात्री देण्यात आली! त्या रात्री मला आयुष्यात पहिल्यांदा ७-अप हे पेय चाखायला मिळाले!

१९६० च्या स्वस्ताई विषयी काय सांगू ! एम.एस. च्या शिक्षणाच्या माझ्या एका सत्राच्या १२ क्रेडीट्सची फी फक्त \$१८० होती! एक गॅलन दूध मिळायचे ५०८ ला तर ब्रेड २०८ ला! पेट्रोलची किंमत होती १८८ प्रति गॅलन आणि गाडीची संपूर्ण टाकी भरली तर पाणी प्यायचे प्लास्टिकचे सहा ग्लास किंवा कॉफी मग असे बक्षीस सुद्धा मिळायचे . मी ज्या छोट्या गावात शिक्षणासाठी राहिलो होतो त्या गावात त्याकाळी दोन सिनेमाची थेटर होती! तिकीट फक्त ९०८ आणि पॉपकॉर्न किंवा

परवा मला कुणीतरी विचारले की १९६० च्या दशकात जेव्हा तुमची पिढी अमेरिकेला आली, तेव्हा तुम्ही स्वतः इथे कोणत्या कारणामुळे आलात. या प्रश्नाचे साधे-सरळ उत्तर असे की "पुढच्या शिक्षणासाठी". खरे सांगायचे तर इंजिनियरिंगची डिग्री मिळवल्यावर पुढचे शिक्षण भारतात सुद्धा मिळवता आले असते. परंतु त्या दशकात १९५० च्या दशकाच्या मानाने भारतीय विद्यार्थ्यांचे लॉढे अमेरिकेला आले कारण स्टूडंट विसा मिळणे अगदी सोपे झाले होते. मला सीनियर असलेले बरेच विद्यार्थी अमेरिकेला निघाले होते. मी सुद्धा ठरवले आणि एका यूनिवर्सिटीमध्ये अॅडमिशन मिळवली.

विद्यार्थ्यांना दोन वर्षांची फी आणि राहायचा खर्च एवढे एक्सचेंज मिळायचे, मात्र अट एवढीच की इंजिनियरिंगच्या अखेरच्या वर्षाला हाइयर सेकेंड क्लास म्हणजे किमान ५५% मार्क मिळायला हवे. मला अॅडमिशन ही मिळाली आणि फॉरेन एक्सचेंज सुद्धा. माझ्या एका जवळच्या मित्राला अॅडमिशन तर मिळाली परंतु फक्त ५४.५% मार्क मिळाल्यामुळे तो अमेरिकेला येऊ नाही शकला!!!

हल्ली मुंबईच्या अमेरिकन कॉन्सुलेटच्या बाहेर विसा मिळवण्यासाठी लागलेल्या रांगा ज्यांनी पहिल्या आहेत त्यांना हे खरे वाटणार नाही, पण ही सत्य घटना आहे. त्याकाळी अमेरिकेला

सोडा १०८. आमच्या विद्यापीठाच्या कॅफेटेरियात कॉफी फक्ता ५८ ला मिळायची. दरमहा किराणामालाचा खर्च असे ३०-४० डॉलर्स! दोन मित्रांमध्ये अपार्टमेंट शेअर करताना प्रत्येकी भाडं यायचे ४० डॉलर. त्यामानाने १९६९ मध्ये मी न्युयॉर्क शहरात Summer job करता गेलो तेव्हा महिन्याचे भाडं १५० डॉलर आणि कॉफीच्या एका कपाला ५०८ देणे फारच महाग वाटलं! Summer internship च्या ८५० डॉलर पगारात तारांबळ उडे! कायम वेतनदारी लोकांना त्यामानाने जास्त पगार असे.

दक्षिणेकडील मिसौरी राज्यात शिकत असल्यामुळे मला वर्णभेदाला सामोरे जावे लागले. कॅपसला पोहोचल्यावर राहायला अपार्टमेंट शोधत होतो. भर उन्हाळ्यात चाळीस पोंडाची जड बॅग घेऊन पायी हिंडत! कॅपसच्या पहिल्या दोन्ही घरात तोच अनुभव - माझा चेहरा पाहून, तोंडावरच मालकाने सांगितले "No Indians, No Chinese, No Dogs!!" सुदैवाने एका सीनियर भारतीय विद्यार्थी रस्त्यावर जाताना दिसला आणि त्याने आपुलकीने मला त्याच्या घरी नेलं आणि घर मिळेपर्यंत छान पाहुणचार पण केला! माझ्या एका सहपाठ्याने मला कुत्सितपणे विचारले की मी पी.एच.डी संपवून भारतात परत जाणार आहे ना? कारण त्याला परदेशी लोक इथे

शिक्षणाला येऊन स्थाईक झालेले आवडत नसत. मी त्याला ताबडतोब व सडेतोड उत्तर दिले की त्याचे पूर्वजदेखील असेच येवून स्थाईक झाले होते व त्यांनी स्थानिक लोकांना त्रास दिला होता, अत्याचार केले होते. मी जर परत गेलो नाही तर माझा अमेरिकेत राहण्याचा हेतू हा अत्यंत चांगला व कोणाविरुद्ध अपायकारक वर्तन न करण्याचा होता. त्यानंतर त्याने हा प्रश्न मला कधीही परत विचारला नाही !

साठचे दशक हे काही Internet किंवा iPad's चे युग नव्हतं ☺ . कॅसेट टेप्स ७१-७२ च्या सुमारास मिळू लागल्या. करमणुकीचे साधन म्हणून सिनेमा थैटर, घरातल्या घरात रेडिओ किंवा क्वचित कोणाकडे color टी.व्ही.

असायचा .अमेरिकेत आल्यावर २ वर्षांनी मी रील-टू-रील टेपरेकॉर्डर विकत घेतला. पण त्यासाठी हिंदी गाणी कोठून आणायची? तर मग प्रत्येक संगीतप्रेमी मित्राला दर आठवड्याला फोन करून विचारायचे "तुला काही नवीन गाणी मिळाली आहेत का?" आणि मग रखरखीत उन्हात किंवा फूटभर बर्फात तो ३०-४० पोंड्या जड टेपरेकॉर्डर उचलून मित्राच्या अपार्टमेंटवर पायी चालत जायचे, आपली गाणी त्याला द्यायची आणि त्याची गाणी आपण रेकॉर्ड करायची, हा दर वीकएंडचा उद्योग!

त्या काळी भारतातील सग्रेसोयरे, नातेवाईकांशी संबंध ठेवायचा तो फक्त पत्रव्यवहाराने. भारतातून पोस्टाने पत्र यायला दहा-बारा दिवस लागायचे. पण आम्ही मित्र मात्र चातक पक्षाप्रमाणे पोस्टाच्या पेटीकडे दररोज डोळे लावून बसायचो! सर्व शिक्षण उरकून ६ वर्षांनंतर मी भारताची पहिली वारी केली. त्याआधी १९७२ ला मोठ्या भावाच्या लग्नानिमित्त पहिल्यांदा अमेरिकेतून भारतात फोन केला होता. त्याकाळी भारताच्या कॅलला प्रत्येक मिनाटाला ५ डॉलर लागायचे. म्हणजे ५-१० मिनिटे बोललो तर महिन्याच्या घरभाड्या एवढे पैसे जायचे! कल्पना करा पाच वर्षांनंतर आपल्या आईचा आवाज ऐकताना मला काय आनंद झाला असेल!

आमच्या छोट्याश्या कॉलेजात प्रत्येक वर्षी ३०-८० भारतीय विद्यार्थी असायचे. सगळ्यांनी मिळून आम्ही India Association नावाचे मंडळ चालू केले होते. आम्ही प्रत्येक सत्रात एक सहल, एक सहभोजन, एक हिंदी सिनेमा दाखवायचो. न्युयॉर्कला एक फिल्म वितरक होता, तो सुमारे १०० डॉलर भाडं घेऊन १६ एम एम प्रिंट पाठवायचा. तो सिनेमा आम्ही एखाद्या लेक्चर हॉल मध्ये दाखवायचो.मला त्यातील सब-टायटल्स वाचायला मजा यायची कारण ती कोणीतरी अरब माणसांनी लिहिलेली

मैलाचा प्रवास करायचो फक्त एक सिनेमा पहायला! १९७३ साली जेव्हा मी नोकरी निमित्त डेट्रॉइटला प्रथम आलो तेंव्हा ३५ एमएम. च्या भव्य(!!!) पडद्यावर थिएटर मध्ये मला अमेरिकेत आल्यावर तब्बल सहा वर्षांनंतर हिंदी चित्रपट पाहायला मिळाला! त्या काळात भारतीयविद्यार्थ्यांना घरची आठवण (Home Sickness) होणे हे अगदी स्वाभाविक होते. माझा एक मराठी वर्गमित्र जेमतेम दोन सत्र पूर्ण करून कॉलेज सोडून भारतात परतला ! कर्ज काढून आलेला सामान्य परिस्थितीला मुलगा! परत गेल्यावर त्याचे काय हाल झाले

असतील ही कल्पनाच करवत नाही! माझा रूममेट एखाद्या आठवड्यात भारतातून पत्र आले नाही तर फार अस्वस्थ व्हायचा. एकदा तो इतका वैतागला की त्याने स्वतःलाच एक पत्र लिहून पोस्टात टाकले अन म्हणाला "आता उद्यातरी टपाल पेटी रिकामी दिसणार नाही!" त्याकाळात करमणुकीची विशेष साधनं नसल्यामुळे मित्रांबरोबर वेळ घालवणे हा अभ्यासाव्यतिरिक्त एकमेव उद्योग असल्यामुळे आपापसातील मैत्रीचे संबंध अतिशय दृढ जमले . डेट्रॉइटमधील एका मित्रा बरोबरची माझी मैत्री १९६७ पासून टिकून

आहे. आता आम्हाला नातवंडं आहेत . आमच्या मुलांना आमच्या मैत्रीची ओळख आहेच - पुढे नातवंडांनाही करून देऊ!

४०-५० वर्षापूर्वीच्या या माझ्या बऱ्याच गोड आणि काही कडू आठवणी आहेत . त्यांना तुमच्यासोबत परत उजाळा देताना मी थोडा भावुक झालो. जाता जाता एकच, की अश्या जुन्या आठवणी तुम्हा रसिक वाचकांनी तितक्याच समरस होऊन वाचाव्यात आणि तुमचं प्रतिबिंब त्यात कुठे दिसतंय का पाहावे, व पुढील पिढीला त्यांचा मार्गदर्शक म्हणून कसा उपयोग होईल ह्याचा विचार करा!

Time to visit Anand Bazaar!

Speciality in Indian Grocery
Fresh & Frozen Vegetables & Beauty Products
New Indian Movies -
Hindi, Telugu, Malayalam available

44266 Cherry Hill Road Canton, MI 48187
Phone Number (734) 844-6702

अमेरिकेत पहिल्यांदा पाऊल ठेवल्यानंतरचे माझे अनुभव

- नाथ शिंदे

असल्यावर काय कळतंय, १५ मिनीटे आणि २ तास यातला फरक? असेलही पण software engg. असल्याने आणि सकाळी

plane change होणार होते, आम्ही scheduled terminal ला पोहोचलो. थोडीशी भूकही लागली होती, flight लाही वेळ होता मग पोटपूजा करायचे ठरले. समोरच Subway दिसले आणि आम्ही तिथे पोहोचलो. पण ज्या speed ने आम्ही तिथे पोहोचलो तेवढ्याच लवकर तिथला मेनु बघून निराशही झालो. आम्ही शुद्ध शाकाहारी!! आणि मेनु सगळा Bacon... Meat... !!! अर्थात customized order द्यावी लागणार होती आणि रीतसर पहिले संभाषण करावे लागणार होते.

"Can I get two veg sandwiches ? NO Meat, NO Beef Please." counter पलीकडील व्यक्तीस मी विचारले. मला याचे उत्तर Yes , Ya किंवा Yup Buddy असे अपेक्षित होते. पण या उलट तो अगदी दोन मिनीटे continuously एक मोठं वाक्य बोलून गेला.

"Can you please repeat?" मी सोप्या मार्ग पकडला.

त्यानेही चेहऱ्यावरचे भाव आणि accent न बदलता पूर्वीचा copy-paste reply दिला.

"अरे!! आपण अत्ताच तर takeoff केलं आणि लगेच landing ची announcement कशी?"...

माझी बायको - प्रियंका, हिचे हे शब्द कानावर पडताच मी झोपेतून जागे होण्याचा प्रयत्न केला.

आम्ही New York ते Detroit या flight मध्ये होतो आणि प्रवास हा दोन तासांचा होता. पण flight मध्ये बसून फक्त १०-१५ min झाले असतील असेच वाटले.

माझ्या दोन्ही डोळ्यात एवढी झोप होती की आधी उजवा डोळा उघडणार की डावा यात जणू हरण्याची शर्यतच लागली.

डावीकडून आवाज स्पष्ट आल्यामुळे डाव्या डोळ्याने हार पत्कारली. flight मध्ये खरेच सगळे लाइट्स on झाले होते. यामुळे प्रियंकाला स्वप्न पडले असेल ही शंका सुद्धा मावळली. आता तुम्ही म्हणाल झोपेत

८ ची मीटिंग कॅन्सल होऊन ९ वाजता झाल्याने जेमतेम १५-२० मिनीटे अधिक झोपण्याचा मला चांगला सराव आहे. असो. Mumbai ते Paris आणि Paris ते New York हा आमचा प्रवास जवळपास २२ तासांचा झाला होता. आणि त्यानंतरचा हा शेवटचा स्टॉप होता. रात्री १२ ला पोहोचल्यामुळे झोपेचे १२ वाजले होते आणि त्या परिस्थितीत luggage bags identify करायचे म्हणून घड्याळ्यात नसलेले १३ वाजले होते.

माझा अमेरिकेतील पहिला अनुभव आला तो New York विमानतळावर. साता समुद्रापार ही माझी पहिली वेळ. इथल्या जनतेची भाषा माहित होती पण इथला accent कितपत जमेल या विचाराने माझी उत्सुकता शिगेला पोहोचली होती. Airport वर

Thank You

“ Thanks for your continued business & referrals which has helped me to achieve a rare level of success in the Real Estate Profession. Among the over one million Realtors I have been ranked in the **Top 1%** across the country.

Please send me your email Id to dave@pdave.com to receive a free monthly market report & free / discounted tickets for the cultural Programs. ”

For Residential, Commercial & Investment needs
Contact Your Reliable Realtor:

PIYUSH DAVE

Cell : 734 620 2233

Website : www.pdave.com

Email : dave@pdave.com

मला त्याचीच कीव आली. बहुदा त्यालाही कळले असावे की मला काही समजत नाहीए. माझा परत तोच प्रश्न येण्या आगोदर त्याने हालचाल केली आणि दोन्ही sandwiches माझ्या समोरच तयार करू लागला. तो जसा जसा sandwich बनवत चालला तसा माझ्या डोक्यात प्रकाश पडला की तो कुठले चीज आणि कुठला ब्रेड द्यायचा हे विचारत होता. उशिरा का होईना पण मला उमजले होते की तो माझीच मदत करत होता. त्याच्या संयमी आणि हसऱ्या स्वभावाने मला एक वेगळा अनुभव आला. इथली संस्कृति आणि इथले लोक भिन्न आहेत याचाही अनुभव आला.

प्रियंकाला हा किस्सा सांगण्यात sandwich कधी संपला कळला देखील नाही.

म्हणजेच sandwich मस्त होता. पण हा आमचा स्टॉप न्यूयॉर्क नसून डेट्रोइट होता. ती "15" मिनिटांची फ्लाइट Detroit ला पोहोचली आणि आम्ही luggage collect करून बाहेर पडलो. होटेल मध्ये राहायचे बुकिंग इथेच असलेल्या मित्राने केले होते त्यामुळे तोच pick -up पण करायला आला होता.

Finally, हॉटेल मध्ये check - in करून पाठ टेकवायला रात्रीचे २.३० वाजले. प्रवासाचा शीण आणि डोळ्यातली झोपेची गुंगी यामुळे इतकं ग्रासलं होत की literally

दुसऱ्या दिवशी दुपारीच जाग आली.... जाग काय शुद्धच आली म्हणावं लागेल!! मग मात्र भानावर आल्यासारखं आठवलं अमेरिकेतला पहिला दिवस सुरु झाला.

आम्ही बाहेर चक्कर टाकायचं ठरवलं. अर्थातच, चहासोबत चितळे बाकरवडी खाऊन बाहेर पडलो आणि walmart ला जाण्यासाठी कॅब केली.

जेमतेम 3 miles च्या प्रवासासाठी बिल झाले \$60. बिल देतानाच विचार केला की आपण बसून खूप प्रवास केला आता थोडा पायांचा व्यायाम करायला पाहिजे. इथे गरजेच्या सर्व गोष्टी एकाच ठिकाणी मिळाल्या आणि shopping cart भरून स्वतःचं बिल करण्याचा छान अनुभव घेतला. मंडई किंवा Laxmi Road सारखी गर्दी नव्हती पण मस्त वाटले. होटेल परतीच्या पायी प्रवासांत हेही लक्षात आले की मी आतापर्यंत एकाही गाडीचा होर्न ऐकला नाही!! अशी शिस्तबद्धता आणि शांती मी इथेच अनुभवू शकतो याची मला जाण झाली. त्याबद्दल मला या देशाचा हेवाही वाटला!!

पहिल्या नजरेतच कळलं या देशात नवीन बघण्यासारखं आणि शिकण्यासारखं खूप काही आहे... आणि मी आजही तेच करतोय!! "दूर जातो घरापासुनी!! या विचाराने मन बेचैन होई,

परदेशी राहण्याच्या उत्कंठेने खालीवरही होई;
नवीन देश नवीन लोक पाहुनी चित्त सगळ्यात विसरून जाई,
आयुष्य आणखीन सुंदर बनवण्याची प्रेरणा निरंतर देत राही.

अनुभव गोड असो वा कडू पुढे जाण्यास पाही,
माझे मन निरंतर आनंदी राहू पाही!"

महाराष्ट्र मंडळ, डेट्रोइट

एकमेका साध करु, अवघे धरु सुपंध

आमचे अध्यक्ष,

श्री. शार्दुल आठल्ये आणि

समस्त रुनेहबंध

परिवारातर्फे

आपणा सर्वांना

गुढी पाडव्याच्या

हार्दिक शुभेच्छा ...!

महाराष्ट्र मंडळ, डेट्रोइट

एकमेका साध करु, अवघे धरु सुपंध

Greetings From Suresh and Usha Mangrulkar

Montessori Schools

"Educating today's children and tomorrow's leaders since 1979"

Music

Spanish

Science

Math

Geography

Phys Ed

Art

Computers

LAKES AREA MONTESSORI

248-360-0500 ~ Walled Lake

8605 Richardson @ Martin Pkwy

~ Strong Montessori Academics

~ Part and Full Time Programs

~ For 18 months – Grade 5 / 7 AM – 6 PM

~ Toddler/PreSchool/Kg/Elementary

~ Certified, Experienced Staff

~ Montessori Summer Program
(June and July)

Call: Usha Mangrulkar (248) 737-9514

www.MiMontessori.com

Let's celebrate Tendulkar for the right reasons

-Aneesh Padalkar

17th of November 2013. The Indian cricket fan is an interesting case study. One really needs to understand the cricket culture and how the sport is woven into the social fabric to appreciate his psyche.

India is a much younger nation compared to some of the other giants of the game. It has taken us some time to emerge as leaders, own our destiny and

find our place in the world. This latency has translated to business, sport, and every walk of the Indian society. Generally (with the exception of a few), the primary goal of an overseas cricket tour was to be good enough to compete. Outstanding players from the "Bombay School of Batmanship" used to *withstand* hostile attacks from Garner, Roberts, Holding, Marshall, Lillee, Thompson et al. The Indian middle class society was and still is based on upholding family values, taking pride in holding your own but not inflicting harm. One can draw parallels of this culture to the cricket field. "I like to see the batsman's

blood on the pitch," Jeff Thompson once infamously declared in the 1970s. While no one endorses such extremes, it portrays the gulf in the aggressive instinct of middle-class Indian cricketers of the 60s and 70s compared to their foreign counterparts. During an Ashes series, Bill Lawry, the Australian cricketer, argued with his captain Ian Chappell, the greatness of Geoff Boycott, the England opening batsman widely regarded in the same breath as Sunil Gavaskar. Chappell retorted, "Boycott doesn't keep me up at night [worrying], in fact he will put one to sleep during the day [with his playing style]. I worry about opposition players who can change the game in half an hour with either bat or ball."

Although great Indian cricketers of the bygone era earned respect of their peers, they rarely created fear in the opposition. Tendulkar was probably the first Indian to change that. Shane Warne, after being tormented by Tendulkar in 1998 conceded that he witnessed nightmares of a 25 year old Tendulkar stepping out and hitting him for sixes. The enormity of this event is far reaching. We Indians, especially middle class Maharashtrians are not raised

Ian Chappell, former Australia captain and one of the astute voices in the commentary box argues – an average Indian cricket fan would be satisfied to watch a Tendulkar hundred even if India loses, whereas an Australian fan would rather see Australia win than witness a Mark Waugh or a Ricky Ponting hundred. I agree. I would further add that quite a few Indian cricket followers turn their televisions off after Tendulkar is dismissed. Chappell will not approve of this mindset and frankly few years ago I didn't either. Many overseas cricketers, analysts, experts and fans could not fathom the hype and the outpour of emotions at the Wankhede and across India on the

to harm others. Sachin certainly wasn't, and he didn't set out to do that either unlike Thompson who did so to gain the upper hand. The fact that this effect on the opposition players and captains worldwide was attained without any words being spoken but through his silent yet aggressive demeanor and attitude, and more importantly upholding his middle class values and principles, is an achievement to cherish. In fact I'd argue that his simple middle class upbringing catalyzed in building the person that he is. Kevin Pietersen, the mercurial England player, who is often accused of temperamental, selfish nature, and who was unceremoniously stripped of his captaincy and dropped from the team complained "It is difficult to be me." Just imagine Kevin, how difficult it must be to be Sachin, and carry it through 24 years without any controversy.

Harsha Bhogle recalls the time when Sachin invited him and his wife Anita to tea. Just like any other average Indian couple, Anjali (Sachin's wife) made tea and Sachin laid the cups. Sachin proudly credits Anjali to have sacrificed her medical career to raise their children. The Tendulkar family is lovely, Harsha often reflects, and Sachin's cricket success is in no small part due to the strong family support which has allowed him to compartmentalize his passion, his hobbies, and his du-

ties. Again, Sachin's embracement of his roots and values come to the fore.

Now, let's step outside cricket and overlay the rise of Tendulkar to the rise of average Indian which curiously follows a similar pattern. Till Manmohan Singh opened India's gates to multi-nationals in 1992 in a pro-globalization strategy, the average Indian was fairly isolated from the world. He slowly started finding his feet in the world, yet sometimes still shy and unsure of his image outside India. In the early nineties, Tendulkar gave the common Indian man hope that he can compete internationally. Hope quickly turned viral and inspired an entire generation who then believed that he cannot just compete but win on a global platform. This inspiration is not limited to cricket. When Tendulkar scored, India slept well. Make no mistake, no other Indian had the persona to pull a people of different races and religions together, albeit temporarily. So much so, that we then put unrealistic and unreasonable expectations on his shoulders. Some even booed him on that disgraceful March afternoon in 2006, ironically, at the Wankhede, the birthplace of his divine status. The true class of Tendulkar was not to be swayed by his demi-god euphoria, nor to be sucked down by such unruly behavior.

The impact of Tendulkar's on-field achievements is for all to see and witness. To me, the reflection of a sportsman's on-field greatness is the assessment made by his/ her opponents, not by you and me. Tendulkar not only earned respect of his peers but he instilled fear in the opposition. Many cricketers have sporadically achieved this intangible distinction but to maintain this aura for the best part of two decades is unparalleled. The fact that he not only upheld his core middle-class Maharashtra values, but utilized them as arrows in his bow, touches the common man. And to top it off, the impact of his legacy on generations of Indians across the globe coinciding with a critical phase of the nation's growing global footprint, is beyond his cricketing numbers. Kudos to all of us for the opening out our hearts to him on the 17th of November, and to show the world what Sachin means to us. Chappell may not be able to fathom why India turns off its televisions when Tendulkar is dismissed, nor might he be able to comprehend all the hoopla surrounding his retirement, but we understand. Sachin Tendulkar is a once in a lifetime personality. Let's also look beyond the cricket field to truly appreciate what made him what he became. There is a lot to celebrate and learn.

हिमालयातील चदर ट्रेक: आरंभ

- नितीन अंतुरकर

लडाखमधील "झांस्कर" नावाची नदी हिवाळ्यातले दोन महिने काही प्रमाणात गोठते. ही जी बर्फाची "चादर" नदीवर पसरते त्यावरून जाण्याच्या ट्रेकला "चदर ट्रेक" असे म्हणतात. मी नुकतीच हा ट्रेक ६ ते १६ फेब्रुवारीला पूर्ण केली. ह्या ट्रेकच्या निमित्ताने...

माहेर

जातो माहेरी माहेरी,
शुभ्र स्फटिकांची वाट;
जातो माहेरी माहेरी,
निळ्या नदीची ही हाक!

हो, मी माहेरी जातोय, माहेरी जातोय. माझ्यातलं निरागस बालपण आणि अवखळ तारुण्य अगदी उफाळून आलंय. डोळ्यात उत्सुकता आहे. जाण्यासाठी सगळी तयारी अगदी जोरात झाली आहे. खूप वर्ष लागली हा मुहूर्त यायला! काही ना काही कारणाने आयुष्य अगदी धावपळीचं झालं. त्यातून मी आलो अमेरिकेत. त्यामुळे एवढा दूरचा प्रवास कित्येक वर्षांत घडलाच नाही. आता मात्र मी नक्की जाणार. मी अगदी हात उंचावून उड्या मारतो आहे. आणि परत परत सांगतोय. मी माहेरी जातोय.

खरं तर प्रत्येकाचं माहेर जरा वेगळंच असतं. काही जणांसाठी ते कोकणातल्या गर्द वनराईत लपलेलं असतं. काही जणांना ते पुण्याच्या पर्वतीची आठवण करून देतं. काही जणांना मुंबईमधलं लगबगीचं घर हाक मारत असतं. माझं माहेर त्यापेक्षा जरा आणखीनच वेगळं आहे. माझ्या माहेरी जाण्याच्या वाटेवर पांढरे शुभ्र हिरे विखुरलेले आहेत. झाडं दिसतीलच असं नाही. पण निळीशार खळाळणारी नदी वाहते आहे. थंड, भुरभुरी हवा मन प्रसन्न करते आहे. मी किती किती सांगू, मी माहेरी जातोय.

जातो माहेरी माहेरी,
येथे देवांचा निवास;
जातो माहेरी माहेरी,
गार अमृताची आस!

अशा ह्या आगळ्यावेगळ्या, काहीशा श्रीमंत अशा माझ्या माहेरी, त्याच तोलामोलाचे शेजारी राहात नसतील तरच नवल. येथे शंकर पार्वती राहातात. दुडूदुडू बागडणारा त्यांचा गणपती येथेच लहानाचा मोठा झालाय. विष्णू, इंद्र ह्या सगळ्यांचे दरबार येथेच भरतात. ऋषी मुनींच्या मंत्रांचा गजर येथेच ऐकायला येतो. अशा शंकर-पार्वतीच्या घरी मी गेलो, की मला साहजिकच थंडगार अमृतच मिळणार. शरीराने अमर्त्य होणार नाही, पण माहेरच्या आठवणी अमर्त्य होतील हे नक्की. मग अशा ह्या अमृताची मला ओढ लागणार नाही का? त्या तहानेची आर्तता, तळमळ मला अनावर होतील. मी माहेरी जातोय.

जातो माहेरी माहेरी,
मन शोधेल माउली;
जातो माहेरी माहेरी,
डोळां तिची निळी सावली!

माझ्या माहेरी मला माझे महाकाय बाबा भेटतील. त्यांची पांढरी शुभ्र दाढी, कठोर मुद्रा, अगदी निश्चल भाव, तटस्थता. खरं तर त्यांचाकडे जायचं म्हणजे जरा भीतीच वाटते. अगदी अदबीने, हळू हळू सगळ्या तयारीने जायला लागतं. मग बाबा शिकवतात. "बाळा, सगळे एकत्र राहा. एकमेकांची काळजी घ्या. सगळ्यांना सांभाळून घ्या. प्रकृतीची काळजी घ्या. आयुष्य मुळात अगदी साधं, सरळ आहे. ते उगाच अवघड करू नका. आनंदी राहा." आपण त्यांचं ऐकलं की ते आपल्याला प्रेमाने मिठीत घेतात. मग ते आपल्याला दर्शन देतात. अवघ्या विश्वाला पुरून उरेल असं!! मन भरून येतं.

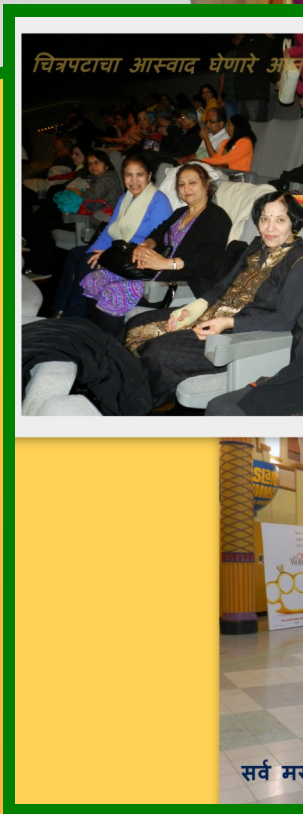
पण बाबांची आठवण उरात घेऊन जरी मी चाललो असलो, तरी माझं मन मात्र आईलाच शोधत असतं. ती खूपच, म्हणजे खूपच प्रेमळ आहे. मी कितीही मोठा झालो तरी माझ्यासाठी अंगाई गीत गाते. मी आलो कि तिचा आनंद अगदी गगनात मावेनासा होतो. तिला काय करू आणि काय नको असं होऊन जातं. ती कधी अवखळ होते, कधी शांत. कधी निळीशार होते, कधी पांढरी शुभ्र. मी आता माहेरी चाललोय म्हणून नाही तर अशा माझ्या माउलीची सावली माझ्या डोळ्यात कायमच असते. ती सावली डोळ्यात घेऊनच मी सगळीकडे वावरत असतो. पण मी तिला आता प्रत्यक्षच भेटणार आहे. मी माहेरी जातोय.

अशा ह्या माहेरी,
माझी अवचित वारी;
परतून आलो की मी,
सांगीन तिच्या एकेक लहरी!

अगदी अचानकच घडला आहे माझा प्रवास. पण हा नुसता प्रवास नाही आहे. ही यात्रा आहे. ह्यात भक्तीची भावुकता आहे, नदीचा नादब्रह्म आहे. विलीन होण्याची तळमळ आहे. "माझे माहेर पंढरी" असं म्हणत वारकरी नाही का पंढरपूरला जात? त्यांच्या मनाचा जो भाव तोच भाव माझ्या मनाचा झाला आहे. पण शेवटी माहेरवाशीण ती माहेरवाशीणच. तिची भेट काही दिवसांचीच. सासर हीच तिची कर्मभूमी. त्यामुळे माझी ही माहेराची यात्रा काही दिवसांचीच. परत यायलाच हवं. पण परत आल्यावर मी तुम्हाला तिच्या लहरी, तिथले तरल, थोडसं विचित्र, थोडसं अद्भुत आणि तरीही अतिशय सुंदर अनुभव नक्कीच सांगीन. अहो, खरं तर त्यात माझा स्वार्थच आहे. माहेरच्या आठवणी येण्यासाठी आणखी एक सबब!

Picture

Gallery

Jaya Travel: Used and Trusted by Maharashtra Mandal Families

Since 1976 Jaya Travel & Tours has been the first choice of travelers, whether for business or pleasure. Our affiliations with all major airlines means there is no limit to the destinations we can send you! Jaya is able to access the lowest fares from the US to anywhere in the world with ease.

For your next trip to Mumbai, think Jaya and consider it done.

www.JayaTravel.com

1-877-FLY-JAYA

JAYA
Travel & Tours

पाहिले न मी मला

पाहिले न मी मला, मी मला न
पाहिले
आकळे मला न माझे, का अशीच
राहिले
पाहिले...
कालचे ग स्वप्न माझ्या, अंतरात
राहिले
काळाच्या ओघात गं, मी अशीच
वाहिले
वाटते कधी कधी, मी अशीच
संपले
आकळे मला न माझे, का अशीच
राहिले
पाहिले...
मावळत्या दिनकरास सांजवेळी
पाहिले
त्याच भास्करास मी उगवती
न्याहाळले
उमलुनी कळी जशी, पुष्प मी गं
जाहले
आकळे मला आता, का अशीच
राहिले
पाहिले...
सारुनी तिमिरास मागे, नभ इथे
प्रकाशले
पहाटच्या कुशीतुनी, मी हसून
जागले
कालच्या त्या जीवनाचे, सत्य सारे
जाणले
आकळे मला आता, का अशीच
राहिले
पाहिले...
पाहिले गं मी मला, मी मला गं
पाहिले
आकळे मलाच सारे, का अशीच
राहिले

नव-विचार

-वसुधा टाकळकर

प्रस्तावना:

"या चिमाण्यांनो" ऐकत असताना जाणवले कि वृद्धत्वाकडे झुकलेले माता-पिता स्वतःच्या लेकरांची आतुरतेने वाट पाहत आहेत. पण ही झाली पूर्वीच्या काळाची रीत. आता काळ बदलला आहे व चित्र पालटले आहे. विशेषतः परदेशात राहणाऱ्या मुलांकडे आई-वडील राहायला येतात. अशा बदललेल्या परिस्थितीचे स्वागत चांगल्या रीतीने करण्यासाठी थोरांना उद्देशून हा नव-विचार सादर करत आहे.

या थोरांनो, चला चला रे
मुलांकडे अपुल्या, नवप्रभात जाहल्या
आयुष्याच्या वृक्षावरती, नव्या पालव्या फुटल्या
... या थोरांनो

चहू बाजूनी येईल आता, नवकिरणांना जाग
नव्या ठिकाणी, नव्या जगी या, नवलाईची
साथ
नवे सूर अन नवे तराणे, नवे जीवन-गीत गात
... या थोरांनो

नव्या तरुणांना थोरांची या, अजून आहे ओढ
अशाच वेळी मिळेल त्यांना, मायेची ती जोड
जीवनातल्या संध्या-छाया, करा शेवटी गोड.

या थोरांनो, चला चला रे
मुलांकडे अपुल्या, नवप्रभात जाहल्या ..

आमचे अध्यक्ष,
श्री. शार्दुल
आठल्ये आणि
समस्त स्नेहबंध
परिवारातर्फे
आमचे प्रायोजक
आणि लेखकांचे
मनःपूर्वक
आभार !

Director: Rujuta Joshi

Koojun Music Academy

is a Certified Examination Center in Farmington, Michigan, affiliated with the most prestigious

Akhil Bharatiya Gandharva Mahavidyalaya Mandal (ABGMVM)

Music Lessons

The Academy offers Music Lessons for beginners and advanced students (children and Female Adults), Training in Singing and Voice culture, Hindustani Classical Music, Semi-Classical music, Light music, Old & new popular Hindi Songs and Bhajans. Classes are held at Farmington.

The next ABGMVM exam will be in November 2013.
Syllabus available on www.koojunmusic.com

Koojun Music Academy: (248) 522-6214

www.koojunmusic.com

Email: joshi_rujuta@yahoo.com, koojunmusicacademy@gmail.com

Taal Academy

Learn the versatile Indian classical Kathak Dance

With

Manisha Dongre

Locations:

Bharatiya Temple, Troy & Hindu Temple, Canton

***** *Special batches for Adults and Moms* *****

Contact: Manisha Dongre at 248-740-5915

www.manishadongre.com

Generation Gap?...Generation Bridge

- वसुधा टाकळकर

"It's been a typical day, I Skyped the grandkids, Twittered a new recipe, Facebooked my daughter..."

त्यांच्यात generation gap आहे? आश्चर्य वाटले तुम्हाला मी असा प्रश्न केला म्हणून? खरंच, हल्ली generation gap हा ठिकठिकाणी चर्चेचा विषय आहे. घराघरात एका पिढीचे दुसऱ्या पिढीशी पटत नाही,

आजी पण तिच्या नातवा शी बोलताना एखादा दुसरा English शब्द वापरतेच. तर, दोघांमधला संवाद महत्वाचा.

आपल्या आजू-बाजूला नजर फिरवली तर आपल्याला अश्या बऱ्याच गोष्टी लक्षात येतील ज्यांना आपण generation gap म्हणू शकतो. एखादी सून किंवा मुलगा आपल्या सासू-सासऱ्यांना vehicle वरून नेते. एकदा नातू आपल्या आजी-आजोबांना cell phone कसा वापरायचा हे शिकवत असतो.

इतकेच काय, t.v. वर सुद्धा कधी family shows ज्यात पूर्ण family competition मध्ये भाग घेताना दिसते.

तर ह्या सगळ्या गोष्टींमध्ये तुम्ही काय पाहता? कुठे generation gap आढळते का? उलट एक पिढी दुसऱ्या पिढी कडून काहीतरी शिकते. फक्त पूर्वी हा क्रम उलट होता. आई-बाबांकडून मुले शिकायची, आता नवीन technology किंवा नव्या संकल्पना समोर आल्या की आधीच्या पिढीला नंतरच्या पिढीकडून धडे घ्यावे लागतात.

खोलवर विचार केला तर आपल्याला लक्षात येईल की दोन पिढ्यांमध्ये अंतर जरूर आले आहे; पण हा सर्व पुढे सरकण्याचा

"आजी, can you give me पोळी ?" "हो, थांब! तुला पोळीचा roll करून त्यात veggies घालून देते!" "Oh good! I love पोळी roll with veggies!"

वाचकहो, वरील संवाद आजी व नातू ह्यांच्यातील आहे हे सांगायला नको. आजी एखादा शब्द वापरून मराठी बोलते व नातू त्याचे उत्तर English मधून (अर्थात एखादा मराठी शब्द वापरून) देतो. अमेरिकेत जन्मलेला व वाढलेला नातू व महाराष्ट्रातील आजी असा हा एका पिढीचा दुसऱ्या पिढीशी (sorry, तिसऱ्या!) चाललेला संवाद आहे.

काय वाटते तुम्हाला असे संभाषण ऐकून? नातू मराठी बोलत नाही व आजीला English येत नाही म्हणून

त्यांच्यात खूप अंतर आहे म्हणजेच generation gap वगैरे वगैरे. पण खरं सांगा, तुम्हाला पण असेच वाटते? खरं तर, generation gap हा शब्द वापरून आपणच त्याची gap वाढवली आहे. हा शब्दच मनामनातील व पिढीतील अंतर वाढविणारा आहे. वरील उदाहरणात आजी व नातू एकमेकांशी संवाद साधत आहेत फक्त आपआपल्या रीतीने. म्हणजे त्यांच्यातील संवाद चालू आहे. फक्त माध्यम बदलले एवढेच (अर्थात हे माध्यम एकच असते तर संवाद आणखी सुरळीत झाला असता हे ही तितकेच खरं). पण अशा संवादाला आपण generation gap नाव न दिले तर ते जास्त योग्य ठरेल. कारण येथे आजी मुळे नातू एखादा का होई ना, मराठी शब्द बोलत आहे व

काळाचा परिणाम आहे. काळ जसा पुढे सरकतो तसा त्यात भौगोलिक, वैज्ञानिक व त्या अनुषंगाने सांस्कृतिक फरक पाहायला मिळतो. नवीन technology मुळे हा फरक झपाट्याने होत आहे. त्यामुळे प्रत्येकाला त्याप्रमाणे बदलायची गरज भासते.

पूर्वी संयुक्त-कुटुंब पद्धती अस्तित्वात होती. परंतु आजच्या परिस्थितीत ते अवघड आहे. कारण अर्थार्जनासाठी हल्ली चांगली संधी साधून मुले स्थलांतर करतात. ३०-४०वर्षापूर्वी बाहेरगावी असलेल्या नातलगांना पत्र पाठवण्याची पद्धत होती, त्याची जागा आज email ने घेतली आहे. पारंपारिक पद्धतीने साजरे होणारे सण-वार आज थोड्या वेगळ्या रीतीने साजरे होतात. परंतु हे सर्व केवळ काळाचा परिणाम आहे. आपण जर नवीन गोष्टी आत्मसात केल्या नाहीत तर आपली प्रगती थांबेल. काळाच्या प्रवाहाबरोबर मनुष्य वाहत गेला नसता तर अजून आपण सारे अशमयुगातच राहिलो असतो! थोडक्यात संवादाची माध्यमे बदलली तरी संवाद थांबला नाही ही एक चांगली गोष्ट आहे. बर्याच वेळा जुन्या पिढीतील मंडळी नव्या पिढीला सांगत असतात "आमच्या वेळेस आम्ही सर्व कामे घरीच करायचो. काटकसरीने राहायचो, हौस-मौज कमी असायची वगैरे वगैरे. पण त्याचा अर्थ असा

नाही की ह्या पिढीने देखील त्याप्रमाणेच रहावे. पूर्वी पैसे कमाविण्याच्या संधी कमी असल्याने, आहे त्या पैशात भागवायचे किंवा काटकसर करून जीवन जगायचे हा एकमेव पर्याय होता. आज चित्र संपूर्णपणे बदलले आहे. आजची पिढी शिकून स्वतःला पैसे कमाविण्यासाठी तयार करते व जीवनाचा आनंद चैनीत राहून लुटते.

Generation gap ला Generation bridge मध्ये परिवर्तित करण्यासाठी आधीच्या पिढीने थोडे पुढे सरकायचे व पुढील पिढीने देखील थोडे मागे वळून पहायचे. "दो कदम तुम भी चलो, दो कदम हम भी चले" म्हणत "Generation bridge" चा "सुवर्णमध्य" गाठायचा. आई-वडिलांनी मुलांच्या प्रगतीत सहभागी व्हायचे व मुलांनी पण आई-वडिलांना योग्य तो मान द्यायचा. आजची मुले शिक्षणाने पुढे असली तरी त्यांनी हे विसरता कामा नये की हा सर्व परिणाम आई-वडिलांच्या प्रयत्नांचा आहे. आजच्या त्यांच्या आनंदाचा वट-वृक्ष फोफावण्याचे बीज त्यांच्या मात-पित्यांनी पेरले होते. जुने सर्व काही टाकणे बरे नाही तसेच कवटाळून बसणे ही योग्य नाही. जुन्या परंपरांचा आदर करून त्यास काळानुरूप नवीन वळण देऊन पुढे नेले तर ते जास्त योग्य होईल. जुन्या गोष्टींमध्ये इतिहास

दडलेला आहे त्यापासून काही शिकायचे व आजच्या बदलत्या प्रवाहानुसार आजच्या वर्तमान घडवायचा असा विचार Generation bridge बांधण्यासाठी नक्कीच हितकारक व उपकारक ठरेल. वरील विचार व्यक्त करणारे एक नाटक मध्यंतरी पाहिले. त्यात मुलगा-वडील अशी दोन पिढ्यांची गोष्ट आहे. वडील मोठे कीर्तनकार असतात व समाजात त्यांचे मोठे नाव असते. मुलगा लहानपणापासून अशा वातावरणात वाढल्यामुळे थोडेफार ज्ञान असते. वडिलांची इच्छा असते मुलानी पण असेच कीर्तन करून नाव कमवावे व वडिलांचा वारसा पुढे चालवावा. Engineering चे उच्च शिक्षण घेतलेल्या मुलाला अर्थातच हे पटत नाही. तो वडिलांच्या कीर्तनाच्या C.D. काढून त्यांचे कीर्तन घरोघरात पोहोचवण्याचा सल्ला सुचवतो. पूर्वीच्या परंपरेप्रमाणे कला विकायला वडील तयार नसतात. मग काहीतरी plot घडवून वडिलांना समजवण्यात येते व नाटकाचा सुखांत होतो. शेवटी दोन पिढ्या विचाराने एक होतात व अवघा रंग एक होतो. चला, आपण सारे दोन पिढ्यातील अंतर मिटवून त्यावर समंजसपणाचा पूल बांधू व अवघा रंग एक करण्याचा प्रयत्न करू!!

माझ्या गोव्याच्या घरात

- माधुरी पेंडसे

बोलीभाषा ग इथली
गोड कोकणी रांगडी
जरी वरी असो काटे
आत फणसाची गोडी ॥७॥

घर असे हे प्रेमाचे
सुख शांती समृद्धीचे
स्नेह भाव भक्तीचे
पूजेचे आणि निष्ठेचे ॥८॥

येत घराची त्या सय
उरी दाटतात कढ
वेडे मन धाव घेई
जशी माहेराची ओढ ॥९॥

माझ्या गोव्याच्या घरात
घड केळी नारळाचे
दारी झुलती ग वृक्ष
आंबा आणि फणसाचे ॥१॥

दारी तुळस मंजिरी
गृहलक्ष्मीचा ग वास
अन अंगणी भरला
पारिजाताचा सुवास ॥४॥

चढे मखमली घाट
नागमोडी पायवाट
गर्द हिरव्या शालूला
जसे शोभे लाल काठ ॥२॥

घरी आलेला पाहुणा
करी स्वागत प्रेमाने
खूण पटली पटली
घर हे ग गृहस्थाचे ॥५॥

दाट हिरवे ते भात
कडा शेवती रांगोळी
घाली आकाशी ग पिंगा
नारळ पोफळीच्या ओळी ॥३॥

रोज उठती पंगती
अन्नपूर्णा सिद्ध झाली
शांतादुर्गेने जणू दिली
तिला द्रौपदीची थाळी ॥६॥

थांबा! तुम्ही अजुन
आमच्या चटकदार
पाककृति कुठे
पहिल्यात?

Song, My Family and Me

-Supriya Jalukar

Ms. Supriya Jalukar is a Junior in University of Michigan, pursuing B.S. in Neuroscience. In the past, she has won several prizes in High School competitions for her essays. This article " Song, My Family and Me" was written as part of her English assignment at the university. It was appreciated so much by her professor that the article got published in the newspaper "The Michigan Daily" on February 22,2014. Her 2 minute audio interview is also in the online version:

The glare of the incandescent lights seemed brighter than ever, and the room seemed to have tripled in size in the few minutes I had been in it. Inhale, exhale, inhale, repeat. I took a few deep breaths, cleared my throat, and searched for a familiar face in the crowd. Focusing on one person always helps me get through challenges, as if the silent support of a pair of eyes could infuse me with a steady strength. The eyes seemed to blend together in an expansive sea of faces, and I could feel my heartbeat gradually quickening. I wondered if the audience could sense my anxiety. "Just feel the power of the words," my aunt's voice echoed in my mind, "and you'll be fine." I lowered my glance, and my eyes landed on a maroon-colored rectangular carpet, splashed with images of fuchsia roses and powdered lilies, the picture the song lyrics conjured up. I mustered the courage to produce a single note, but after a few seconds, the tone shook, and I couldn't sustain it any longer. I couldn't continue with the performance, I had disappointed everyone. It was over.

It's been six years since this scene. I was in India, around the time of my cousin's wed-

ding. I haven't had the courage or desire to sing since that failure. The magic in singing seemed less clear to me after such an embarrassing experience. It was as if fear had quelled the passion that had originally driven me to perform for others, blurring my understanding of why music still needed to remain a part of my life. Despite this, I've grown up in a musical household. Singing and dancing were always part of my life, expected in a sort of way. Music has historically been a part of Indian culture. A number of dance and musical styles have originated in the country, and the sheer melodic variety reflects the nation's richness. What this means for the average Indian child, however, is that by the age of 10, she will have taken classes for dance, Indian percussion, singing or any other traditional Indian art form. Most often, families try to retain a style or form of art that has trickled through the family tree. For instance, if one's mother and grandmother danced, it is likely that the third generation of children will be enrolled in dance classes, despite their own inclinations. In my case, since my mother had been a *Bharat Natayam* dancer, and my father had played the synthesizer, I grew

up dabbling in both dancing and singing.

Since my father came from a deeply cultured, artsy Indian family, I too, began learning about Indian music early. My informal music education began when I was three, and would parrot my grandmother's voice, learning simple Indian nursery rhymes in my mother tongue, *Marathi*. I had been an enthusiastic and musically inclined youngster, picking up melodies almost naturally, I am often told. My easily moldable mind, like any other young brain, soaked up any and every Indian song that it could. I enthusiastically accompanied my grandparents on rather complex songs, taking initiative to memorize various traditional tunes before I had even learned the English alphabet. The first time I sang in public was in a large 50-seater auditorium at my local temple in the U.S. I distinctly remember stepping out onto the warm wooden temple stage, showered under the bright, hot glow; I was nervous, but excited, clutching the silver microphone between my, then small, palms. Just as the varying shades of the fallen crisp autumn leaves painted and enlivened the earth outdoors, so too, the melodies fortified my world with vibrant colors. My five-

year-old mind raced to remember the lyrics, composed of fewer than one hundred words. My father accompanied me, easing my fears to an extent, feeding me the lines during the show, and drowning out any of my mistakes with a quick, improvisational piece on the synthesizer. Each year the ritual would repeat, evolve from innocent to more mature or complex tunes. I began to perform independently. Though I would be trembling back stage, rehearsing the lines frantically in my mind and aloud, while on stage, I would gaze out into the blinding white light and somehow, mysteriously, feel comforted, complete, and fulfilled. Then, after five minutes of musical bliss, I would escape into the audience again. These cultural performances became an annual tradition, and I relished the opportunity to learn and perform Indian tunes for that one September holiday night each year.

Things were different in India. My aunt has been teaching music for as long as I can remember. Her voice has an incredibly mighty tone. As a child visiting my family, I would always look forward to a singing session with her. We'd sit on a pair of embroidered cushions on the cool stone floor of the small apartment, facing one another. Almost instinctively, her left hand would rise, her fingers curled, as if her hands were narrating a story through song. Her voice would rise above like a lark on the coolest day of spring leading with great pride, vigor, and passion. Being present to witness such magic was inspiring beyond words, and I grew up

wanting more than anything to replicate her voice, to create sounds so sweet. But the "family concerts" terrified me. Being center-room, with my aunts and uncles, cousins and other distant relatives, judging my voice, labeling me as the "American girl who sings" was intimidating. When I sang in America, I felt the stakes were always lower. I sang a song, people clapped, and that was it- it was simple, painless and I didn't have to explain or prove myself to anyone in particular. Perhaps the pressure of singing for my family in India stemmed from the fact that I knew that a single performance was always the lasting image my extended family had of me. Each trip to India, my entire extended family held a family reunion the weekend before we departed for the states. The event always promised to be fun-filled, marked by contagious laughter – the inviting kind, which cultivates authentic smiles- a savory home-cooked meal, and *music*. However, it was the last time we'd meet for a few years. So, I feared that if I missed a note, wavered on a tone, or had any less-than-satisfactory presentation, this would be their last opinion of me. I would leave India with an impression of failure, powerless to change it until the next time I visited.

I hadn't sung for three years when I visited my mother country again this past summer. I had nearly forgotten how to hold a note for longer than a minute, a feat which, five years earlier, seemed much easier. So, naturally, when my aunt, who learns music regularly, asked me if I

wanted to join her to observe her music class, I was hesitant. How would I be able to understand the tempos? What if they asked me to join in? I wasn't prepared to sing, but my aunt said coolly, "Come. It'll be good for you to hear some good Indian music." I couldn't resist or rather, didn't have the motivation to, so I agreed to accompany her, rather unwillingly.

The singing *guru's* home was a short five-minute motorcycle ride away, and as we entered the tiny two-roomed home, a gruff-looking bearded man ushered us in. An oblong wooden instrument resembling a ukulele with a long fingerboard lay in the corner, ready to be picked up and played by its owner. For the first five minutes, my aunt and her *guru* began with warm-ups- arpeggios, or *raagas*, ranging from the simplest two note patterns, to more intricate combinations of notes. Hearing the various tones and the brilliant combinations reminded me of trekking through a mountain with twisted turns carved into it. The tones combined in just the right places, but there was an element of mystery in that it was impossible to predict the following combination of notes. Gradually, their voices gained momentum, blending together in just the right way, yet retaining their unique traits; the sound assumed a more definitive pattern of tones as the song progressed. I realized that it was fused with particular sentiments, and that the unique ways the tones merged and diverged tugged at specific emotions. I became engrossed in the song's melody, felt the need to catch

MICHIGAN PHYSICIANS GROUP

Michigan Physicians Group builds strong partnerships with patients and their families to promote health, wellness and long life.

We provide a continuum of health care services with specialization in family practice, internal medicine, cardiology, neurology and nuclear medicine.

We think creatively and act compassionately to ensure optimum patient outcomes and we distinguish our practice with a focus on patient education and communication.

For a healthier tomorrow, call today for an appointment with one of the Michigan Physician Group doctors below. New patients and walk-ins are welcomed at all of our sites.

OUR PHYSICIANS

Dinesh M Shah, M.D., FACC, Cardiology and Internal Medicine
 Rita Shah, M.D., Internal Medicine
 Vishnu Reddy, M.D., Internal Medicine
 Jose Hernandez, M.D., Internal Medicine
 Basil J. Marella, D.O., Family Practice
 M J Knapp, D.O., Family Practice
 Alka Y Shah, M.D., Neurology and Nuclear Medicine
 Zef Lucaj, M.D., PhD, Clinical Neurophysiology
 Neelum Gupta MD Internal Medicine
 Rema Menon, PA
 Bo Duanmu, PhD, PA

OUR LOCATIONS

BERKLEY CLINIC

2905 W. 12 Mile
 Berkley, MI 48072
 Ph: (248) 541-0770
 Fax: (248) 541-6862

MADISON HEIGHTS

30855 John R Road
 Madison Heights, MI 48071
 Ph: (248) 583-0100
 Fax: (248) 583-4894

COMPTON CLINIC

14325 Middle belt
 Livonia, MI 48154
 Ph: (734) 427-9222
 Fax: (734) 427-6316

TROY OFFICE

2025 west Long Lake Road
 Troy, MI 48098

every fleeting note and process its perfect timbre, rhythm and tone, just before it transformed into a new one. Listening to them sing together – their perfect blend of voices – touched me, and I was reminded of my childhood sessions learning music from my aunt. Then, too, I had been enamored of the magnitude of music. I had realized how music can stir and connect souls, even those oceans apart. By the time of the class' close, I was emotionally charged from the beautiful performance, and I decided that I *needed* to start singing again.

When my aunt and I returned to my grandma's house, I joined her sitting on the bed in the living room. "How was the class? Did you learn anything?" My grandmother almost shook me from my thoughts. I nodded, "Yes. I loved it. It was wonderful." "Good. Why don't you sing something you learned?" I froze – but it wasn't out of fear. Suddenly, I felt the corners of my eyes dampening. "What happened? I never understand why you stopped singing. You used to sing so well!" A warm, salty tear rolled down my cheek, and I shook my head. "I know. That's not it," I said in a broken, shaky voice, "I realized that I want to start singing again. The atmosphere at the lessons made me want to take it up again." I looked into my grandmother's eyes, and saw a certain warmth. She understood. She has always seemed to be able to read my emotions so well. "You know, everyone needs something beyond the normal bustle of life to keep

them sane. It's so important to keep doing things you love in life. You can *feel* music, it can be moving, and it can be empowering," she smiled. "I'm glad you discovered this, Supriya, I'm so glad." I paused, "Me too." The last week I was in India, my family threw the usual family reunion party, and for the first time in years, I permitted myself to freely sing. Despite a rocky start, I let the lyrics move me, my vocal cords vibrating to create a crystal clear hum. For a moment, I opened my eyes, and I could sense a change in the mood, even after just one second into the song. My aunts and cousins sat cross-legged in a semi-circle before me, nodding or tapping to the beat. They felt closer to me than they had ever been in my lifespan of twenty years: a dream come true. I hoped that they, too, felt the song's message through their beings. This is the invisible power of music. The words, the rhythm, the tempo -- it all combines in an orchestrated fashion, to create something incredible. But it is often not until after this ride is over that one discovers the meaning. The same song can elicit a different sense of significance in each individual. This is precisely what draws me to it -- the universal thread that music creates, paradoxically strong, yet delicate. It even seems possible for this thread to stretch across the oceans which keep me apart from my family living abroad. Music serves as an escape to my own paradise: to the secret ice-cream parlor nestled within a vibrant city I want to call home, or to the bland bedroom that immediately turned

into a concert hall featuring my two cousins, amateur duet performers, as the stars. I need it to be free -- even just for one moment -- free to create my own expressions and imbue a song with the quirks and hues of my personality. The strongest lure to music is that the song can become my own. My grandmother's words often float back to me. She, too, had recognized the profound nature of song, and how it instills purpose in one's life.

In *Marathi*, my mother tongue, there is an expression about keeping one's talents that I believe captures the essence of a passion, and the importance of keeping it alive. They say that people should *protect* their talents and hobbies. I find this a curious statement. One shelters crucial or significant people, things, friendships, even memories. One often needs to protect things they may lose. In this way, it makes sense to shield tangible things, but talents? It is because they can easily slip away, and vanish. It's so simple to lose touch with a passion, to let it slowly die. Once it disappears, it can be difficult to recover, but if it's a true passion, it will crawl back into one's life.

The winter I turned fourteen, around the time of my cousin's wedding, my aunt taught me an important lesson illustrating her own passion for music, and how she had kept it such a central part of her life for so long. We were on the bus ride way back from a cultural gathering at the school where she taught -- exhausted, yet satisfied, after a day's worth of games, shows and whole-

Assisting Individuals with their Accumulation and Protection of Assets over 20 Years

At Michigan Financial Companies, we focus on addressing the financial needs of individuals and families. We understand and have the experience and resources to help you make the most of your earnings and accomplish your goals for the accumulation and protection of your assets.

Solutions available include:

- ◆ Retirement Funding Strategies
- ◆ Asset Accumulation and Protection
- ◆ College Education Savings Plans
- ◆ Life Insurance
- ◆ Long Term Care Insurance
- ◆ Tax Strategies Related To Investments*
- ◆ Disability Income Insurance
- ◆ 401(k) Rollovers

Find the solutions that are right for you.

For more information, please contact:

*The financial analysis and recommendations are not intended to replace the need for independent tax, accounting, or legal review. Individuals are advised to seek the counsel of such licensed professionals. Registered Representative/Securities offered through Signator Investors, Inc., Member FINRA, SIPC. Michigan Financial Companies is an independent firm affiliated with John Hancock Financial Network. Offering John Hancock Insurance Products. 28411 Northwestern Highway, Suite 1300, Southfield, MI 48034. (248) 663-4700 225-20120905-116426

MICHIGAN
FINANCIAL COMPANIES

"Built On A Relationship Of Trust"

hearted laughter. Once we had maneuvered through the crazed mob of people and safely found a couple of empty seats within the interior of the bright red vehicle, I found, much to my own amusement, my aunt breaking forth in song then and there. I remember being quite bewildered, because I had associated singing with specific places and people in my mind: an auditorium, an audience, a stage. "Sing wherever and whenever you can," she had shared, "because singing without inhibition will make your voice more versatile. It will make you stronger."

I've realized that I had always been singing for the wrong reasons: always for others. Throughout my childhood, at the annual shows at which I presented songs, my thoughts

always revolved around how the audience would react, or if my family would treat me differently after revealing my voice. I had become blind to the self-healing powers of song, and forgotten how to let it move me. Music can be such a wonderful way to understand oneself. There's no single way to mix tones together. No two singers can produce the same emotional response in an audience—each interpretation is equally beautiful. It is this originality -- this chance song presents to infuse parts of one's personality, feelings, truths and inhibitions, into an individual creation -- that makes it so unique. It should be treasured as a way to understand oneself, and to touch others in the process.

Though I still stray away from public music performances, I am beginning to rejuvenate my love of music. The thought of auditioning for a Michigan vocal troupe has rested in the depths of my mind since I first stepped onto campus, but somehow became enshrouded, while I dealt with the more immediate pressures of school, friends and college life. I think it is important to have, as my grandmother said, an activity one loves as a change, to get through stressful times, or when I need to pause and escape the tension in my life. At the very least, the silent messages woven into the variations in musical notes will serve as encouragement, to inspire me to get through life's struggles, or simply serve as a refuge when life gets too crazy.

MangoTree Capital, LLC

A Registered Investment Adviser Firm*

Disciplined Portfolio Management Using Quantitative Models

Satish P. Dharwadkar

President & Portfolio Manager

Phone: 248-519-2150

Cell: 248-981-6798

6633 Eighteen Mile Road

Sterling Heights, MI 48314

info@mangotreecapital.com

www.mangotreecapital.com

**Registration as an investment adviser does not constitute an endorsement of the firm by securities regulators and does not mean that the adviser has attained a particular level of skill or ability. Acting as a client fiduciary, accounts are held at an independent broker-dealer. There is no guarantee that the future performance of any specific investment or investment strategy will be profitable or equal to past performance levels. Investment products are not FDIC insured, not bank guaranteed and may lose value. The firm only transacts business in states where it is properly registered, or is excluded or exempted from registration requirements.*

ओळख मित्रांची : श्री. व सौ. केळकर

- मुकुल अत्रे

अशा श्री व सौ केळकरांची ही थोडी हलकी फुलकी ओळख

जन्म :दोघेही जन्माने पुणेकर!! (मला खूप बरं वाटले. कॉलर एकदम ताठ.) रागिणी वाढल्या डोंबिवलीत .

व्यवसाय : सुनिल ONSTAR मध्ये Systems Architect म्हणून काम करतात. रागिणी हाडाच्या शिक्षिका, त्या Day Care Center चालवतात. त्याचा विस्तार करून एक प्रथितयश उद्योजिका होण्याची त्यांची इच्छा आहे.

अमेरिकेत आगमन... ऑक्टोबर १९९३

पहिल्यांदा अमेरिकेत आल्यानंतर... निषादला घेऊन रागिणी अमेरिकेत आल्या तेव्हा बर्फ होता. निषादला कळेना की पांढरे रस्ते कुठून आले !!! छोट्या निषादला दुकानांत गेल्यावर automatic door opening ची मजा वाटायची. तो दरवेळी म्हणायचा "तिळा तिळा दार उघड!" किंवा " खुल जा सिम सिम!!"

जावे आपल्या महाराष्ट्र मंडळात... २००५ साली बाल निषादने पहिल्यांदा "जादूचा शंख" ह्या नाटकात काम केले आणि केळकर कुटुंब मंडळाचे सदस्य झाले. ४ वर्षात, २००९ साली सुनिल मंडळाचे अध्यक्ष झाले.

महाराष्ट्र मंडळाच्या सादर होणाऱ्या अनेक कार्यक्रमांना अगदी घरचे, हक्काचे मदतनीस म्हणून कमिटीमध्ये नसतांना देखील आम्ही कधीही, केंव्हाही पाचारण करतो ते जोडपं म्हणजे सुनिल व रागिणी केळकर! आपण त्यांना "Mr. and Mrs. Dependable" असा किताब देऊ ! ते दोघंदेखील अगदी न रागावता, हसतमुखाने मंडळाला तत्परतेने सहाय्य करायला धावून येतात. मंडळाचे गताध्यक्ष किंवा पूर्वीचे बोर्ड मॅबर अशी कुठलीही बिरुदे न मिरवता सुनिल मंडळाच्या कार्यक्रमात सहज सहभागी होतात. व्यक्तिगत अनुभवातून सांगतो की त्या दोघांचा मदतीचा हा वसा त्यांनी जीवनात प्रत्येक क्षेत्रात उतरवला

आहे. त्यांचा प्रचंड मित्र परिवार हीच त्याची ग्वाही आहे.

सुनिलना तुम्ही नेहमीच मंडळाच्या कार्यक्रमांना ध्वनी, प्रकाश, व रंगमंच व्यवस्था सांभाळताना बघितले असेल, कारण ते मंडळाचे "Residential Expert" आहेत. पण रागिणी ह्या "Unsung heroine" आहेत. त्या बॅकस्टेजला कलाकारांना रंग-वेशभूषेसाठी मदत करतात, baby sitting पाहतात,.....यादी खूप मोठी आहे.

त्यांचा सुपुत्र निषाद, हा देखील आई-वडिलांच्या गुणांचा वारसा पुढे नेतोय. हे कुटुंब पहिले की मला सतत जाणवतं की त्यांनी गीतेचा फलाच्या अपेक्षेविना कर्म करत रहा हा संदेश यथासांग अंगिकारला आहे.

डेट्रॉइटच्या किंवा एकूणच अमेरिका व जगाच्या दृष्टीने २००९ अत्यंत कठीण आर्थिक वर्ष होते. तथा परिस्थितीतही सुनिलांनी आनंद भाटे, वंदना गुप्ते, राणी वर्मा अशा सारख्या सुप्रसिद्ध कलाकारांचे बहारदार कार्यक्रम सादर केले.

छंद करती मन धुंद... सुनिलना आम्ही मित्र **“चालता बोलता इलेक्ट्रॉनिक गोष्टींचा बाजार”** म्हणतो. आम्हाला कुठलीही नवीन इलेक्ट्रॉनिक गोष्ट विकत घ्यायची असेल तर सुनिलांचे मत हे ब्रह्मवाक्य असते! ते gadgets विकत घेऊन त्यातून अशा काही करामती करतात की थक्क होऊन पाहतच रहावे! मुख्य म्हणजे मी इंटरनेट जनरेशनचा प्रतिनिधी असूनही हे लिहित आहे! त्यांचे घर म्हणजे इलेक्ट्रॉनिक गोष्टींचा खजिना आहे!

विनोदबुद्धीचे दर्शन त्यांनी केलेल्या “उसना नवरा” ह्या नाटकातील हवालदार, किंवा “कालापहाड” मधील चाचा सावकार, “असं झालंच कसं” तील इन्स्पेक्टर अशा भूमिकेतून दिसते. त्यांचा पडला मदत करायचा स्वभाव, त्यामुळे स्वयंपाकघरात रागिणींवर कधीतरी मजेशीर आफत ओढवते!

सत्यनारायणपूजेच्या स्वयंपाकात मदत म्हणून सुनिलांनी कोथिंबीर चिरून इतर

खाद्यपदार्थांबरोबर

सत्यनारायणाच्या प्रसादावर पण भुरभुरली आहे !!!!अत्यंत सुगरण अशा रागिणींच्या हातचे मी अनेक वेळा जेवून तृप्त झालो आहे. त्यांचे अगत्य वाखाणण्याजोगे असते. त्यांना पुढे कधीतरी स्वतःच्या पाककृतींचा ब्लॉग लिहायची इच्छा आहे. मात्र वाचन

आणि पर्यटन हेच त्या आपले छंद मानतात. त्यांना आलास्काची उन्हाळ्यातील कुझ अजूनही आठवते. गालापागोस व हवाई ही त्यांची पुढील सुट्टीची ठिकाणे आहेत. त्या मजेने सांगत होत्या “ इतकं जग फिरलो, पण अजून मिशिगनचे पिक्चर्ड रॉक्स राहिले आहेत.”

ह्या हुरहुन्नरी जोडप्याला गायनाची खूप आवड आहे! दोघेही विविध Karaoke मैफिली गाजवतात. हा गुण त्यांच्या पुढच्या पिढीने सहज उचलला आहे.

अशा ह्या ““Mr. and Mrs. Dependable” ना आपण त्यांच्या पुढील मनोकामनांसाठी शुभेच्छा देऊन निरोप घेऊ!

miindia.com
bringing community together!

Protecting
your dreams
and hopes
since 1845

Warm Diwali Greetings From
Jay Sharma
Agent, New York Life Insurance Company
The Company You Keep®

Proud to serve the
Indian community in
The United States

New York Life Insurance Company
51 Madison Ave
New York, NY 10010

www.newyorklife-india.com
jsharma@ft.newyorklife.com
Jay Sharma
1350 W. Centre Ave, Suite 200
Portage, MI 49024
(269) 806-5905

517903 CV EXP: 9/12/2015

Life Insurance. Retirement. Investments.

KEEP

GOOD

GOING

NEW
YORK
LIFE

Authentic Kashmiri “Dum Aloo” Recipe

- Rimple Goja Athalye

are cooked under dum or pressure. With this recipe, I share the love that my mom shared with me while teaching me the steps to perfectly execute this dish.

Preparation time: 10 min

Cooking time: 1 hour

Ingredients:

- 10 small round potatoes
- 1 cinnamon stick
- 2 bay leaves
- 2 big black cardamom
- 2 small green cardamom
- 3 cloves
- ½ cumin seeds
- Pinch of asafoetida
- 4 tbsp. of curd
- 2 cups of water
- 1tsp ginger powder
- 1tsp fennel powder
- 1tsp chili powder
- 1 cup oil for frying

Procedure

1. Wash potatoes and put it in open pan, add water and ½ tbsp. salt till all the potatoes are immersed in it and let it boil till the skin of the potatoes can be peeled off.

2. Peel off the skin of all potatoes and then prick the potatoes from all sides with toothpick or fork so that the spices added will be absorbed by the potatoes.

3. Take oil in a broad pan and put potatoes in it and fry till all

potatoes are reddish brown from all sides. Make sure the gas is on low heat.

4. Remove all the potatoes from the pan and if oil is left, just use 3 tbsp. of oil in the pan and put whole garam spices- Cinnamon stick, bay leaves, crushed black cardamom, black cloves and stir for few seconds and add asafoetida, red chili powder and stir for few more seconds.

5. Add whisked yogurt to the pan stirring the mixture till the mixture comes to a boil.

6. Then add ginger powder, fennel powder and salt and stir for a minute.

7. Add fried potatoes to the mixture and put 2-3 cups of water till all the potatoes are covered in water. Put a lid on the pan and let the potatoes cook on low heat for approx. 30 minutes.

8. Check potatoes, if too much water is left then let them cook till thick gravy is formed.

9. Open the lid and check potatoes, when done sprinkle crushed cardamom and cumin seeds over the potatoes to get rich aromatic flavor. Turn off the gas and serve hot with white rice or roti.

“I remember making this dish, when we had invited our friends for dinner to celebrate our wedding. Shardul, my husband, suggested that I make Kashmiri food since I am a native of Jammu. However, I had never prepared Dum Aloo till that day. So I called my mom and asked her to teach me this recipe online on Skype .

Even though it was quite an undertaking, Shardul and I ended up cooking not just Dum Aloo but a lot more Kashmiri food throughout the day.

Finally, we perfected the recipe and so I thought I will share it with all of you to give you a flavor of Kashmiri cuisine”

Dum Aloo is an authentic Kashmiri dish cooked with aromatic unique spices. It is named so because potatoes

मसूर कोफता इन ग्रीन ग्रेव्ही

- मृणालिनी अर्काटकर

माझी
मुलगी
मृणमयी ६
वर्षाची
असताना
तिच्या
लक्षात आलं
की
“चिकनचे
झाड” वगैरे
काही नसतं

ताईने निभावली. फलानुरूप
कालनिर्णय २००२ मध्ये ती
विजयी पाककृती म्हणून छापून
आली!

माझ्या आईला व नवऱ्याला ह्याचे
सगळ्यात जास्त कौतुक ! पण
दादा मात्र म्हणाला “आता प्रयोग
कमी कर आणि नवऱ्याला जरा
चांगला स्वयंपाक करून घाल!!”

साहित्य:

ग्रेव्ही :

- १ जुडी पालक
- १/२ जुडी मोहरीचा पाला
(Mustard Greens)
- १ कांदा
- ४-५ मिरच्या
- ४-५ लसणाच्या पाकळ्या
- १/२ इंच आले
- १ टोमॅटो
- २ टीस्पून गरम मसाला
- १ टेबलस्पून क्रीम

कोफते:

- १ वाटी वाफवलेले मसूर
- १ टेबलस्पून ब्रेड crumbs
- १ छोटा उकडलेला बटाटा
- १ मोठा चमचा काजू तुकडे
- १ छोटा चमचा बेदाणे

गाणे आणि खाणे या दोन्हीचीही
अफाट आवड असणाऱ्या
जोशींच्या घरात माझा जन्म
झाला . आजोबा म्हणायचे की
गाण्याने मन आणि खाण्याने पोट
गच्च भरले पाहिजे! खवय्ये असे
आजोबा आणि बाबा आणि
अतिशय सुगरण अशी आजी व
आई, यामुळे घरात वेगवेगळे
चविष्ट पदार्थ दररोज होत असत!
त्यातच रसायनशास्त्राची पदवीधर
असल्यामुळे मला स्वयंपाकघरात
“प्रयोग” करण्याची आवड निर्माण
झाली. काही फसले तर काही
यशस्वी झाले ! पण योगायोगाने
किंवा अन्नपूर्णच्या कृपेने, माझ्या
अशाच एका प्रयोगाला कालनिर्णय
दिनदर्शिका २००२ च्या पाककला
स्पर्धेचे बक्षीस मिळाले !! त्याचे
असे झाले...

आणि तिने ते खाणे सोडून दिले .
मला खूप बरे वाटले , तशीच
तिला प्रोटीन्स कशी मिळणार,
अशी काळजी पण वाटायला
लागली . डोक्यात प्रयोगाचे वारे
वाहू लागले. वाफवलेले मसूर,
चवळी ह्यांचे कोफते करू लागले.
एकदा घरात राहिलेल्या पालकाच्या
पानांची , मोहरीच्या पानांची
पंजाबी मसाला घालून भाजी केली.
त्यात मसूराचे कोफते घातले आणि
एक पदार्थ तयार झाला!
घरच्या सगळ्यांच्या आग्रहाखातर
त्याची कृती कालनिर्णय २००२
च्या पाककला स्पर्धेसाठी पाठवली,
आणि मी या बदल विसरून पण
गेले. आश्चर्य म्हणजे त्या लोकांना
ही पाककृती आवडली . भारतात
जाऊन प्रत्यक्ष परीक्षकांपुढे ही
पाककृती सादर करणे मला शक्य
नसल्यामुळे, ती जबाबदारी माझ्या

२ मिरच्या

कोथिंबीर

२ चमचे आले लसूण पेस्ट

कृती:

ग्रेव्ही:

पालक, मोहरीची पाने चिरून,
वाफवून घ्यावीत, एक टेबल
स्पून तेलावर आले, लसूण,
मिरच्या, कांदा यांची पेस्ट करून
चांगली परतावी. यात बारीक
कापलेला टोमॅटो घालावा,
वाफवलेल्या हिरव्या भाज्या ब्लेंडर
मधून काढून यात घालाव्या.

थोडे पाणी घालून, त्यात गरम
मसाला चवीपुरते मीठ व थोडी
साखर घालावी. चांगले
उकळल्यावर क्रीम घालावे.

कोफत्यासाठी:

वाफवलेल्या मसूरामध्ये ब्रेड
crumbs, मीठ, कोथिंबीर, आले,
लसूण घालून ब्लेंडर मधून काढावे.
त्यात उकडलेला बटाटा कुस्करून
घालावा. या मिश्रणाचे एकसारखे
गोळे करून, मध्यभागी काजू,
बेदाणे दाबून, थोड्या तेलावर shal-
low फ्राय करावे.

वाढताना डिश मध्ये कोफते ठेवावे,
त्यावर ग्रेव्ही घालावी, टोमॅटोचे
काप, काकडी यांनी सजवावे. नान
किंवा पराठा या बरोबर गरम
गरम वाढावे.

हा गुढी पाडव्याचा अंक

आपणा सर्वांना आवडेल अशी

अपेक्षा! वाचून स्वतःच काही

लिहावसं वाटलं तर जरूर

लिहा. आम्ही पुढील अंकात

त्याला प्रसिद्धी देऊ!

LAKESHORE TOLTEST

Construction Without Boundaries

Construction

- General Contracting
- Military
- Infrastructure
- Housing

Environmental

- Waste Management
- Remediation & Restoration
- Compliance
- Green Demolition

Energy

- Renewable Energy
- Oil & Gas
- Bulk Fuels
- Solar Projects

Lakeshore TolTest Corporation

7310 Woodward Avenue, Fifth Floor | Detroit, Michigan 48202
P: 313.875.4115 | www.lakeshoretoltest.com